

ŘÁD ZLOMĚNÝCH KŘÍDEL

Dominium Padlých andělů I



ALIETTE DE BODARDOVÁ

HOST

*Mému synovi hádátku za to,
že mi odhalil pravá kouzla a zázraky*

PADAJÍCÍ HVĚZDA

Zpočátku je Pád téměř příjemný.

Ostré věčné světlo Města se vzdaluje a zanechává vás uprostřed temnoty, kde s vámi zůstávají pouze vzpomínky na bezbřehou úlevu, na ten osvěžující chlad, který se vám zmocnil končetin. Vše teprve čeká na svou proměnu v marné toužení, v zahořklost a chlad, který nepovolí ani v žáru letního slunce.

Příjemný je zpočátku i vítr. Ovívá vás tak jemně, že téměř nevnímáte, jak vám jeho studené prsty drásají křídla. Vytrhaná pera se třpytí jako odhozené šperky, vzplanou a hoří jako tisíce hvězd padajících atmosférou. Někde uvnitř tušíte, že byste měli zakoušet bolest; že ten proud syté rudé krve, ta řezavá bolest v zádech, to nesnesitelné pálení, které vám zachvátilo celé tělo — to všechno je vaše, a že je to smrtelné a zhoubné. Jenže necítíte nic: ani vzrušení, ani sžíravá muka svých zranění. Nic než ozvěnu té nepojmenovatelné úlevy, vědomí, že už se nikdy nebudete muset znovu zpovídat soudcům ve Městě.

Nic, dokud se k vám země nevzepne ke smrtícímu polibku a vy jí nedopadnete do náruče jako změt bolesti a roztříštěných kostí; a s výkřikem, o němž jste nevěděli, že jej v sobě máte, takovým, který vám rozerve hrdlo — jako když se novorozeně na tomto světě plném utrpení poprvé vyděšeně nadechne.

První ji uviděla Ninon. Philippe sice její přítomnost pocítil ještě předtím, ale nic neřekl. Neměl ani tak v úmyslu chránit mladého Padlého anděla, jako spíš chránit sám sebe — jeho postavení v gangu Rudé mamby bylo vratké už tak, rozhodně jim nechtěl připomínat, jak cenným zbožím by se pro ně mohl stát, kdyby se v nich našel dostatek krutosti. A nebesa věděla, že v těchto dnech stačilo málo, aby je krutost nebo zoufalství zcela ovládly.

V těchto dnech život visel na vlásku, a to i život někoho, kdo kdysi býval Nesmrtelný.

Prohledávali opuštěné Grands Magasins — jako zoufalí a hladoví mrchožrouti, jak to vyjádřila Ninon, protože každý, kdo si zachoval alespoň zbytky přičetnosti, se těmto rozvalinám z Velké války Řádů obloukem vyhýbal. Nikdo je totiž nestačil očistit od smrtících zaklínadel, která jste mohli jediným chybným krokem uvolnit, a nad pozůstatky prodejních pultů a vybledlých reklam na oblečení a parfémy z jiné, nevinnější doby se jako těžká mlha stále vznášely přízraky a duchové a pach smrti.

Vyhýbal se jim každý až na gangy — bezvýznamné pěšáky na poli velkých hráčů, parazity přežívající jen díky zbytkům, které jim pohodí Řády. Gangy mohly být obrovské, čítat desítky mužů a žen, ale i tak zůstávaly roztržštěné a bezmocné, jelikož jim byla odepřena magie, síla, která skutečnou moc nad Paříží soustředila pouze do rukou Řádů. Mezi gangy patřila Rudá mamba spíše k těm menším: asi dvacet členů pod vedením Krvavé Jeanne a k tomu Philippe, poslední z posledních, který se jen ze všech sil snažil přežít — jako vždy.

Procházeli s Ninon pod kupolovitou střechou bývalých Galeries Lafayette a překračovali hromady trosek, které kdysi bývaly oddělením s módními doplňky. Na stěnách visely barevné útržky reklamních plakátů: nesouvislé části těl idealizovaných modelů, potrhané obrázky zboží, které se už dávno přestalo vyrábět. Jeden z cárů papíru prorokoval, že módní sezona 1914 předčí vše, co město dosud vidělo. Ta sezona samozřejmě nikdy ani nezačala, pohltila ji válka. Na schodišti, které se klenulo před nimi, se povalovala další suť. Polámané figuríny s nepřírozeňe bílými tvářemi je pozorovaly bezvýraznýma očima, které se v mdlém světle leskly jako kočičí.

Philippe Grands Magasins nesnášel — nebyl sice tak poverčivý jako Ninon, ale téměř *hmatatelně* cítil, jak se nad tím místem vznáší příkrov smrti, téměř skutečně slyšel poslední výkřiky

umírajících duší, když kouzla proměňující v kámen začala roz-sévat smrt. Jako každý Nesmrtelný — i když svržen, vypovězen ze své země a odloučen od svého lidu — dokázal vnímat proudy *čchi*, cítil, jak se o něj jejich porušené hrany otírají jako ostrí zubatých nožů.

„Ninon —“

Obrátila se a shlédla na něj ze schodů před ním s tváří zčervenalou vzrušením, tou nepochopitelnou touhou koketovat s nebezpečím, dokud vás nepřipraví o život. Zcela lidská věc, samozřejmě — a když byl svržen z nebes, bylo mu teď souzeno být opět člověkem —, ale ani jako smrtelník ještě v Annamu nikdy takto lehkomyšlně po smrti neprahl. „Měli bychom se vrátit —“ začal. A pak to pocítil.

Byl to ryzí a spalující pocit. Začínal vlnou jakéhosi klidu, která se z žaludku postupně rozšířila po celém těle — a zlomek vteřiny poté ho do paží a tváře zasáhl ostrý vítr, oči mu zahalila temnota, jako kdyby okolní svět znenadání obestřela noc, a útroby se mu sevřely syrovou ozvěnou bolesti, v plicích se mu usadil výkřik, deroucí se nezadržitelně ven...

A pak to odeznělo a zanechalo Philippa na schodišti vysíleného a lapajícího po dechu, jako by se právě prohnal napříč celou Paříží. Kdesi hluboko v mysli se mu bolest stále ozývala — matná, tlumená vzpomínka, kterou by ale vždy dokázal rozpoznat — stejně neomylně, jako by dokázal najít její zdroj.

Padlý anděl. Mladý, sotva svržený na tento svět, ochromený bolestí. Leží někde blízko; leží *bezbranný* ve městě, kde jsou mladí Padlí andělé zbožím, bytostmi, které se zabíjejí, rozebírají na kusy a prodávají, ještě než se stanou příliš mocnými a začnou samy zabíjet a trhat na kusy.

„V pohodě?“ zeptala se Ninon. Prohlížela si ho přimhouřenýma očima. „Nezačneš zase s těma mystickýma řečma, že ne?“

Philippe zavrtěl hlavou a snažil se popadnout dech — nesmí projevit slabost, nesmí projevit nevědomost, ne pokud chce

přežít... Nakonec přece jen zvládl poznamenat téměř svým obvyklým uštěpačným tónem: „Nic takového, sestřičko. Mimochoodem, tohle je sotva místo, kde by na tebe mohlo zaútočit něco mystického.“

„To neznamená, že byste to zrovna vy idioti neschytali,“ prohodila Ninon temně. „Tak pojď. Alex říká, že ve třetím patře bude dobrá kořist, nějaký parfémy a alchymistický zásoby.“

Jít nahoru bylo to poslední, co Philippe chtěl. Neměl v úmyslu se v obchodním domě zdržovat ani o trochu déle, než bude nezbytně nutné. „A šedesát let si tam jenom tak leží a nějakým zázrakem si jich nikdo nevšimnul? Bud' má Alex špatné informace, nebo si je někdo dost bedlivě hlídá...“

Ninon se s mladickou bezstarostností zasmála: „Tak na to máme tebe, ne? Abys s takovýma věcmama udělal krátkej proces.“

„Jistě,“ řekl Philippe. Nějaká zaklínadla ovládal; stále dokázal využít nepatrné pozůstatky moci, kterou kdysi měl, aby se napojil na pole *čchi* kolem sebe. Musel by ale být naprosto šílený, aby se o to pokoušel zde. Neodvažoval se nicméně protestovat příliš silně ani příliš nahlas; jak mu Ninon mezi řádky připomněla, byl užitečný jen tak dlouho, dokud mohl posloužit magií — vědomou, kontrolovanou magií, o stupeň vytríbenější, než byla kouzla z andělské esence a dalších přípravků. Až to nedokáže...

Přinutil se od takových myšlenek odvrátit pozornost a následoval Ninon po schodech nahoru — přes jednu opuštěnou podestu za druhou, pod tíhou prázdných pohledů vyretušovaných žen a mužů z ohořelých plakátů, okolo zašlých zrcadel a přes střepy roztržených lustrů. Bolest v hlubinách jeho mysli soustavně rostla, přesně jak se obával, což bylo znamení, že se k místu zrození nového Padlého blíží. Ninon sice čarodějka nebyla — Řády už dávno všechny, kteří praktikovali magii, naverbovali do svých řad —, ale přesto s podivnou jistotou směřovala přímo k ohnisku. „Ninon —“ začal znovu, když obcházeli zdevastovanou výlohu

s exotickými vůněmi z Annamu a Dálného východu. Palčivě mu připomněly domov, kam již nepatřil.

Příliš pozdě.

Zastavila se. Ruka jí vyletěla k ústům. Zezadu nedokázal odhadnout, jak se tváří, jestli je zděšená, nebo fascinovaná, nebo ještě něco jiného. Dohnal ji a spatřil to co ona: změř rudě potřísněných per, propletenec zlomených končetin, tělo poseté krvácejícími rány a nad tím vším poklidně prýstící zář podobnou slunečnímu svitu pod vodní hladinou. Zář, která připomínala teplo žhavých uhlíků, útěchu z jídla ohřátého na kamnech za chladných zimních dnů a čirou úlevu poté, co se přezene bouřka a vzduch je svěží a lehký.

Jako první se vzpamatoval Philippe. Zatímco Ninon ještě stála na místě a zírala na výjev před sebou, opatrně se přiblížil a začal kroužit kolem polámaného těla, připravený utéct při první známce toho, že by Padlý chtěl zaútočit. Nemyslel si ale, že k tomu dojde.

Zblízka si uvědomil, v jakém je tělo zuboženém stavu: na několika místech byly patrné zlomeniny, ne vždy čisté. Paže s vymknutými zápěstími volně ležely rozhozené do stran. Trup byl zalitý krví, která se mísila s neurčitými tekutinami. Žádný zápach zaschlé krve ani rozpáraných vnitřností ale cítit nebyl — kolem se vznášel jen náznak štiplavé vůně, vzduch jako by načichl kouřem ze spáleného dřeva. Všechny pachy u mladých Padlých tlumila ta záhadná záře. Ale pouze do té doby, než se začala vytrácet — do té doby, než se jako jejich soukmenovci definitivně stali součástí sféry smrtelníků.

Zato obličej... obličej zůstal netknutý. To bylo na Padlých andělech snad to nejhrůznější. Z tváře se na něj upíraly oči ochromené strachem. V pohledu se jim zračila věčnost, kterou může zakusit jen bytost vyňatá z toku času, bytost z Města, které nemá nic společného s křehkým lidstvím. Lícni kosti vystupovaly ven. Na celé tváři přišlo Philippovi něco jaksi... povědomého. Ještě

jednou přejel rozlámané tělo pohledem a všiml si tvaru jeho hrudníku: tento Padlý anděl se zrodil v ženské podobě.

Nečekal, že ho takový pohled nechá tak... lhotejným. Napadaly ho tisíce způsobů, jak by mu mohla připomínat Velkou válku, ta zakrvácená těla všude okolo něj. Nedokázal to popsat, ale z nějakého neznámého důvodu na něj působila jinak — viděl před sebou spíš pohozenou panenku než poničené tělo. Neměl by tak uvažovat, opravdu neměl, ale bylo příliš snadné si vzpomenout, že právě její soukmenovci ho vytrhli z jeho domova v Annamu a poslali ho vraždit, že právě oni se těšili z každé usmrcené duše, že právě oni se smáli, když se jeho jednotka vrátila tak prořídlá a ti, co přežili, byli zbrocení krví svých spolubojovníků — že právě její soukmenovci drželi nadvládu nad troskami tohoto města...

„Paráda,“ řekla Ninon nadšeně. Klekla si, smočila si v záři ruce a paže, vdechovala ji a nechala se ovívat jejím magickým jiskřením, které vířilo ve vzduchu kolem nich. Padlí andělé byli ztělesněním magie: byli syrová, mocná energie vržená na zemský povrch, čím mladší, tím silnější. „Pojď sem a pomoz mi.“

„Pomocť ti...?“

Ninon kmitla rukou a vylovila zubatý nůž. V jeho hrůzostrašně nabroušeném ostří se zaleskla záře vycházející z těla.

„Nemůžem ji odsud vzít celou. Moc práce, a navíc jsme jenom dva. Ale můžem si vzít aspoň něco.“

Něco. Maso a kosti a krev. Cokoli, co v sobě obsahovalo esenci Padlého anděla, co se dalo vdechovat, vkládat do artefaktů nebo používat k předávání magické moci a schopnosti sesílat kouzla na jiné. Philippe nabral krev do dlaní a pozvedl ji k ústům. Cítil, jak se mu kolem prstů chvěje vzduch jako nad rozpáleným pískem. Krev mu proudila krkem sladká jako med, hřála ho po celém těle a připomínala mu, co pro něj kdysi znamenalo být Nesmrtelným — když se mávnutím ruky mohl přemístit z jednoho konce Indočíny na druhý, proměnit větev broskvoní v magické meče, rozptýlit kulky stejně snadno jako obláčky páry.

Ale to byla minulost. Minulost stará už šedesát let, která se obrátila v prach stejně nepochybně a nezvratně jako jeho smrtelná rodina.

Jak se Ninon skláněla nad tělem, ve tváři se jí odrážela tlumenná záře — dělala si zálusk na ruku nebo kus křídla, na něco, co bude obsahovat dostatek energie, co bude mít vysokou hodnotu, co je dokáže všechny udržet naživu... To přece... Z pomyšlení, že se Ninon chystá zaříznout nožem do svalů, kostí a šlach, by se mu neměl zvedat žaludek, ale jedna věc byla Padlé nenávidět, zatímco něco úplně jiného bylo naprosto chladnokrevně dělat *tohle*.

„Mohli bychom s sebou vzít krev,“ přinutil se vrátit ze vzpomínek na dalekou minulost, „a namíchat si vlastní lektvary ve starých lahvičkách od parfémů.“

Ninon ani nevzhledla, jen si odfrkla. „Krev je na nic,“ řekla, nadzvedla bezvládnou, rozervanou paži a zamyšleně si ji prohlížela. „Víš přece, v čem jsou prachy.“

„Ano, ale —“

„O co ti jde? Máš nějaký záchvat věrnosti vůči svému druhu?“

Takovou výhrůžku říkat nemusela, nemusela poukazovat na to, že on sám je stejně dobrý zdroj magické energie jako Padlý anděl vedle ní.

„Tak už sem pojď a pomoz mi,“ zopakovala. Jak zvedla nůž a v očích se jí zaleskla chtivost, Philippe už se neodvažoval vzdorovat a vylovil z kabátu vlastní nůž. V duchu se snažil připravit na nevyhnutelný skřípot kovu proti kosti a na andělovu bolest, jejíž intenzita mu ochromí mysl.

Selene to pocítila, zrovna když se vracela do sídla svého Řádu Stříbrostínu. Napřed to byl jen slabý záchvěv, ozvěna struny, která se rozezvučela kdesi uprostřed rozlehlého města. Pak ale ucítila na patře ostrou pachutí bolesti.

Překvapilo ji, že se kousla do jazyka. Zvedla ruku a osahávala si zuby, zatímco čekala, jestli bolest ustoupí. Neustupovala.

Naopak rostla, začínala ji pálit v chodidlech a na konečcích prstů a v žaludku, ačkoli to stále byla jen slabá ozvěna něčeho, co muselo být nesnesitelné.

„Zastav,“ přikázala.

Dnes v noci jela v automobilu se třemi společníky: se svými dvěma obvyklými strážci Lucem a Imadanem a s jezuitou Javierem, nejnovějším z řady nesourodých přírůstků Řádu. Nabídl Selene své služby, když její stálý řidič onemocněl. Vytrvale na ni čekal ve velké síni, olivová pleť mu kontrastovala s temným oděvem. Když konečně přišla, beze slova mu pokynula do vozu. Od té doby sotva promluvili a Selene se na nic nevyptávala. Však se Javier časem rozpovídá, jako všichni ostatní z té nesourodé sebranky, která Řád tvořila. Nemělo smysl ho pobízet ani se ho snažit přimět násilím — a sám Bůh ví, že Selene už měla dostatek zkušeností s tím, jak lidi zlomit. Jitřenec jí byl dobrým učitelem, od začátku až do konce.

„Co se děje?“ zeptal se Javier.

Selene ho zvednutou rukou umlčela a zapátrala po jakosti magie, kterou učila. Mladá a bezmocná — už téměř zapomněla, jaká to byla hořkosladká pachut', jaká směsice zmatku a bolesti ji těsně po Pádu hrozila rozervat.

Na západ, v troskách budov, které ještě před válkou sloužily jako obrovské obchodní domy a luxusní hotely. Jejich jména se táhla jako litanie na to, co navždy zmizelo: Printemps, Galeries Lafayette, Hôtel Scribe, Grand Hôtel... Na západ, kde pořád ještě stálo sídlo Lazarova Řádu. Jestli to pocítila ona, zaznamenal to každý další Padlý v blízkosti; a možná i jejich poskoci, pokud měli ty správné magické hračky nebo byli nadopováni esencí.

Netřeba zdůrazňovat, že Selene užívání esence neschvalovala.

„Nemáme moc času,“ řekla Javierovi. „Cítím nového Padlého a je v nebezpečí.“

Javier byl ve tváři bledý, ale měl odhodlaný výraz. „Kam mám jet?“

„Doprava,“ řekla Selene. „A na další křižovatce doleva.“

Automobil se pod Javierovýmá rukama pohyboval hladce — ačkoli samo vozidlo jen stěží drželo pohromadě. Ten starý otrískaný plechový vrak poháněla stejnou měrou magie jako drahý benzin.

Doleva, rovně, doprava, doleva. V kostech se jí teď usídlilo tupé chvění, neurčitý náznak něčeho rozpáleného do ruda, něčeho tak spalujícího, že pokud by jen trochu ztratila kontrolu, mohlo by ji to přemoci.

Před nimi se objevila temná silueta Galeries Lafayette. Kupolovitá konstrukce zázračně přečkala válečné běsnění, ale davy bezstarostných lidí, kteří kdysi na začátku dvacátého století korzovali obchody, obdivovali módní klobouky a brokátové šaty a posedávali v bistrech a čítárnách, byly dávno pryč. Byly pryč už šedesát let a od té doby se do Galeries odvážili pouze šílenci.

Šílenci, nebo ti, kdo měli moc.

„Tamhle zastav,“ nařídila Selene a ukázala na nedaleký prostor, který se rýsoval mezi sutinami. Přelétla pohledem stíny okolo; krčily se tam temné postavy, zbloudilí a řáduprostí, ale pokud Selene nedá najevo slabost, netroufnou si temnotu opustit. A slabost ukazovat nehodlala. Už byla dost stará na to, aby dobře znala zákony města, a věděla, že jen blázen by nechal svůj automobil bez ochrany. Kdokoli se do něj pokusí vloupat, až budou pryč, utrží jako varování nepříjemný šok, a pokud si své pokusy nerozmyslí, schytá spalující kletbu.

„Tady?“ otázal se Javier a zpomalil.

„Ano, a pospěš si, čas běží.“ Tělem se jí rozléhala čím dál silnější ozvěna bolesti a strachu. Rostla rychleji a intenzivněji, než měla.

Což znamenalo jediné.

Někdo Padlému ubližoval. V jejím městě, přímo jí před očima.

Přestala přemýšlet. Aniž se ohlédla na Javiera, zdali ji následuje, téměř prolétla pod kupolovitou střechou na druhou stranu

k širokému schodišti. Jen matně vnímala, jak jí sutiny pod nohama ujíždí a drolí se. Bolest a volání o pomoc v ní nezadržitelně rostly — krátké ostré bodnutí přešlo v utrpení, které by ji přimělo svíjet se v křečích, kdyby na sebe část náporu nevzali její strážci. Takto zbyl pouze hněv a strach...

Začala v ní stále silněji kypět magická energie — čerpala ji z moci svého Řádu, z celého města a z jeho řeky zčernalé popelem, ze zdevastovaného venkova, do kterého volně přecházela pustina pařížské *Periphérie*; vrstvila na sebe kouzla tenká jako vlákna pavučiny, už ne tak silná jako dřív. S věkem ale nabyla zkušenosti a bystrý úsudek, a její mistr Jitřenec ji přetavil ve zbraň. Co pozbyla ze své moci, dokázala více než dostatečně vynahradit svými dovednostmi. Bolest v její mysli ustoupila a zanechala za sebou jen dobřela rozžhavený hněv. Když konečně dosáhla třetího patra a uviděla, jak se mezi rozlámanými obchodními pulty v oslnivé záři nově zrozeného Padlého krčí dvě postavy, myšlenky měla jasné a ostré jako čepele z broušeného skla.

„Dost!“ vyštěkla do ticha.

Obě postavy vzhledly: dívka stará nanejvýš patnáct šestnáct let, s tváří obalenou špínou a s vychrtlým tělem, které ji dělalo ještě mladší; a asi dvacetiletý chlapec, tmavá pleť, šikmé oči — podle vzhledu *Annamita*. Pak si všimla krve na jejich oblečení a rukou. Všimla si, že v nich drží nože, kterými z rozlámané paže Padlého anděla stihli odříznout dva prsty.

Toto byl zdroj toho strachu — malátně se po Pádu probírat, ještě zmatená a dezorientovaná, zápasit s cizostí tohoto matoucího světa... a cítit jenom bolest a pomalé, mučivé zářezy nože do dlaně...

„Řekla jsem ‚dost‘!“ zopakovala Selene mrazivě.

Dívka se zasmála. Ze rtů jí odkapávala krev a pronikavý tón jejího hlasu byl Selene až příliš známý — hlas někoho opojeného zvláštní a nezvyklou mocí. „Nebo co? Donutíš mě? To těžko. Jsi stará a zjizvená a magie ti už dávno dala sbohem.“

„Ninon —“ chtěl ji umlčet chlapec — ne, nebyl to chlapec. Selene ho odhadla špatně. Byl starší, tak dvacet pět nebo třicet let. Ztěžka dýchal a měl rozšířené zorničky, ale kromě krve na jeho rukou nic nenasvědčovalo tomu, že by pozřel i andělovo maso. Nebo byl prostě zkušenější, než ho odhadovala. Ať tak či tak, skutečné nebezpečí hrozilo od dívky: od vůdkyně, od té vzteklice.

Selene po ní vrhla provazec magie, s úmyslem ji nadzvednout a odmrstit ji od ležícího Padlého anděla stranou — Ninon se ale pouze zachechtala a kouzlo neškodně vyčpělo mezi střepy parfémových flakonů.

„Co jsem říkala?“ odrfkla si. „Teď jsem na řadě já.“

To, co jí jako had vyklouzlo z rukou a vinulo se k Selene, bylo brutální, nerozředěné, síly nekontrolovatelného požáru, jehož žár spaloval jako obnažené slunce — a kdesi v jeho jádru se zmítala bolest a utrpení a pocit křivdy za vyhoštění z Města, surově zející jako otevřené rány. Selene musela o krok ustoupit, zatímco zuřivě splétala a látala ochranná zaklínadla tak, aby se proudem magie neroztříštila, ale aby paprsek uzemnila do podlah Galeríes.

Krev Padlých andělů. Magie Padlých andělů. Ukradená magie, vytěžená za návalu bolesti, téže bolesti, která se i jí nyní svíjela v podvědomí jako klubko zmijí.

Ten spratek už nikdy krást nebude.

Mladík začal Ninon tahat za rukáv, tvář se mu kroutila strachem, ale přesto se k Selene nesla jeho udýchaná slova: „Prosím. Proti ní nemáš šanci. Ne na dlouho. Ona je z *Řádu*, Ninon.“

Ninon se otočila, vrhla na něj opovrhlivý pohled a otevřela ústa k nějaké jedovaté odpovědi. Selene nečekala. Nashromáždila v sobě vše, co mohla, z duchů uvězněných v Grands Magasins, ze Stříbrostínu a z trůnu, který kdysi náležel Jitřenci, ze zrcadel a ze džberů s vodou, z nichž se čarodějníci pokoušeli vymámit alespoň chabé odlesky Města — a vše vyslala nikoli k Ninon, ale

do podlahy. Ruce jí opustilo sotva citelné zachvění, bod, jenž se protáhl v přímku a nakonec ve spáru rozevírající se mezi vybledlými keramickými dlaždicemi, v prasklinu, která by dívku roztrhla vedví.

Neměla slitování. Ne dnes v noci, a rozhodně ne s těmi, kteří bojovali za právo porcovat Padlé jako dobytek.

Ninon to spatřila příliš pozdě. Odvrátila se od Philippa vedle sebe, pozvedla ruce a pokusila se magii vstřebat jako předtím Selene. Neměla ale výcvik; a světlo magie jí z tváře vyprchalo, ten kousek masa a krve, který pozřela, vyhořel jako starý papír pohozený v ohništi — tvář se jí zkřivila vědomím, že veškerá její moc byla pryč, že už nemá čas získat další, že se smrtícímu kouzlu, ať udělá cokoli, nedokáže vyhnout...

„Uteč!“ vykřikla Ninon na mladého muže jen okamžik předtím, než ji měla trhlina zasáhnout.

Nezbýval žádný čas. Vůbec žádný, ale muž jí zůstal stát po boku, i když už se trhlina rozevírala přímo pod nimi. Zablesklo tak jasné světlo, že Selene musela odvrátit zrak. Připravovala se na ten náraz, na čvachtavý zvuk těl zkroucených za hranici utrpení, na čerstvou krvavou kaluž v tratolišti krve Padlého anděla.

Místo toho...

Nic takového ještě nikdy nepocítila; klid, ticho jako uprostřed tornáda, rozvázné a jemné tkaní, jež nečerpalo sílu z duchů ani z Města, ale z něčeho zcela jiného. Trhlina se zastavila centimetry před mladým mužem, který stál vzpřímeně s otevřenými dlaněmi a zpocenou tváří, s vlasy trčícími vzhůru. Na okamžik — na kratičký, jasný okamžik, který se Selene nesmazatelně vryl do paměti — se zdálo, že v rukou drží celou tíhu jejího zaklínadla, všechnu její zuřivost a hněv — a pak dlaně zavřel a vše bylo pryč, sfouknuté jako plamen svíčky.

Čarodějník, tady? Proč se ne—?

Neměla čas přemýšlet, co se stalo. Proud času se navrátil do své obvyklé rychlosti; muž se skácel jako loutka bez loutkáře

a jeho ležící tělo zalila záře Padlého anděla. Dívka, Ninon, na chvíli zůstala stát na místě a těkala pohledem mezi ním a Selene; a pak se otočila na patě a utekla.

Selene nepodnikla žádný krok, aby ji zastavila. Ninon jí sotva stála za tu námahu, a navíc se tak tak držela na nohou.

„To bylo pošetilé,“ ozval se Javier odměřeně a vystoupil zpoza ní.

„Ty jsi to cítil?“

Javier zavrtěl hlavou a začal prozkoumávat trosky. „Říkejme tomu spíš bystrý úsudek. Nemůžete načerpat takovou sílu a doufat, že to bude stačit k ukončení boje. Druhá příležitost na vyvolání takového druhu zaklínadla už většinou není.“

„Na amatéry to obvykle stačí,“ odpověděla Selene nepřítomně. Znovu se podívala na ležícího muže. Nebylo na něm nic zvláštního, po rukou jí nepřeběhl žádný záchvěv poznání. Padlý anděl to zcela jistě nebyl. Ale žádný čarodějník — ani opojený andělskou esencí, dokonce ani s těmi nejmocnějšími artefakty, které v Řádu schraňovala — by neměl být něčeho takového schopen.

Zrak se jí konečně stočil k Padlé vedle něho. Mladá žena, černovlasá, s olivovou pletí a ostrými rysy, navenek jako někdo, kdo zrovna dorazil z Marseille nebo Montpellieru. Její vrozená magie už v tom krátkém čase od jejího Pádu začala zacelovat ty nejhorší zlomeniny, ačkoli ani křídla, ani dva ztracené prsty jí nikdy nedorostou. Padlí andělé se museli podrobit jistým pravidlům a omezením: hořké kleci jejich existence na zemském povrchu, v níž se všichni nakonec naučili žít.

„Dostal jsem zprávu od Madeleine,“ oznámil Javier. „Už je s několika pomocníky na cestě. Měla by tu být za několik minut.“

„Dobře,“ řekla Selene. „Jdi tedy připravit automobil, ano?“ Ještě jednou si prohlédla mladého muže na podlaze a zastavila se na cizokrajných rysech jeho obličeje. Vidět Annamitu zde ve městě nebylo ojedinělé: patřili koneckonců mezi francouzské občany, i když, jako všichni původem z kolonií, až druhořadé. Emmanuelle, Selenina milenka, měla rysy Afričanky; ale byla

Padlý anděl a za život nepoznala jiné místo než Paříž. Ať už tento muž skrýval jakoukoli identitu, Padlý anděl to není a nikdy nebyl.

„Jak si přejete,“ odvětil Javier. „Pošlu vám někoho k ruce, ať ji odnesou.“

Selene zavrtěla hlavou. „Nejen ji. Tentokrát budeme mít pasažéry dva, Javiere.“

Nevěděla, co je ten mladý muž zač, ale rozhodně měla v úmyslu na to přijít.